

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Alexandra Potter
YOU'RE THE ONE THAT
I DON'T WANT

Copyright © Alexandra Potter, 2010
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-517-4

Nisi, onaj koga želim

A black and white illustration of a girl with dark hair, wearing a patterned dress and dark pants, holding a bow and arrow. She is surrounded by several small flowers and a broken heart. The heart is split vertically, with an arrow passing through it. The entire illustration is in a simple, stylized line-art style.

ALEKSANDRA POTER

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Mom voljenom Barniju

Prolog

Venecija, Italija, 1999.

Letnja žega stvara svetlucavu izmaglicu, kroz koju Venecija podseća na oživljeno Kanaletovo ulje na platnu. Kupola katedrale svetog Marka nadvisuje zgradice pastelnih boja, impozantna građevina uprkos oljuštenoj farbi na njenim zidovima. Vaporeti zuje. Turisti se tiskaju. Deca trčkaraju po trgu, rasterujući golubove; muškarci obučeni u odelu i tamne naočari sede u osenčenim baštama kafića i puše cigarete; vodič prepričava istoriju Venecije grupi nemačkih turista.

I dvoje tinejdžera, koji se lenjo probijaju kroz masu. Njena ruka je oko njegovog pojasa, njegova na njenom obnaženom, pegavom ramenu. Ona liže sladoled i smeje se nekoj njegovoj šali, on pučka cigaretu, gestikulirajući rukom i praveći smešne grimase.

To smo Natanijel i ja. Ustali smo pre samo sat vremena i provodimo nedeljno jutro u Veneciji kao da ceo život živimo tu: pijemo espresso, jedemo sladoled i gubimo se u lavirintu uličica ispresecanih kanalima. Celo leto sam tu i još se ne snalazim. Napuštamo veliki trg i skrećemo u usku uličicu, još jednu, pa još jednu, sve dok ne izbijemo na pjacu koja prodaje murano staklo jarkih boja i venecijanske maske.

„Kako ti se sviđa?“, pita Natanijel.

Okrećem se da osmotrim masku na njegovom licu. Ukrašena je ružičastim perjem i pokrivena zlatnim šljokicama. Natanijel pravi besmisleno teatralan naklon.

„Stoji ti“, kikoćem se.

„Ismevaš me?“ Nadureno spušta masku.

„Tebe? Nikad!“ Slatko se smejem i on mi perjem golica nos.

„Mislio sam da je uzmem kevi.“ Vraća masku na mesto i uzima drugu, groteskno dugu, sa kukastim nosom i sitnim očima. „A ova?“

„Ne, prva je bolja. Bolja.“

„Sigurno?“

„Sigurno.“ Pokušavam da zvučim američki, ali pokopava me moj mančesterski akcenat. Nejt mi se smeje.

„Šta bih ja bez tebe?“ Kezi se. „Ali moraćemo da poradimo na tom tvom američkom akcentu.“

„Svakako je bolji nego tvoj engleski!“, uzvraćam.

„Okaj, bajbe, ajmo sad u mesaru“, predlaže on na lošem kokniju. Smejem se grohotom. Nejt me grabi za ramena i ućutkuje poljupcem. „Zvučim loše“, glumi uvređenost.

„Užasno“, kažem, tobože ozbiljno i puštam ga da plati masku.

Stojim na suncu, smeškajući se u sebi. Nejt me za trenutak gleda i povlači dim cigarete, pokušavajući da se cenjka sa prodavcem. Pogled mi odsutno luta prema pijaci. Ne planiram ništa da kupim – imam već brdo suvenira – ali neće škoditi da malo procunjam...

Pažnju mi privlači tezga uvučena u debeli hlad. Zapravo nije prava tezga, više je sto za rasklapanje za kojim sedi starac neobičnog izgleda. Na glavi ima beli šešir i naočare debelih crnih okvira, koje su mu skliznule na vrh nosa dok pilji u nešto obasjano lampom. Radoznala, odvajam se od Nejta i prilazim starcu.

„*Buon pomeriggio bello come sei oggi.*“ On diže pogled ka meni.

Stidljivo se osmehujem. Baš nemam talenta za jezike. I posle tri meseca studiranja renesansne umetnosti u Veneciji, moj italijanski se i dalje svodi na 'molim vas', 'hvala' i 'Leondardo da Vinči'.

„*Inglese?*“

„Si.“ Klimam glavom hvatajući njegov pogled.

Oči mu šeretski iskre. „Šta će tako lepa devojkica sama?“ Smeška se, otkrivajući zube požutele od cigareta. Uzima jednu koja već gori na pepeljari i zadovoljno vuče dim.

„A ne, nisam sama.“ Odmahujem glavom i pokazujem na Nejta, koji upravo preuzima umotanu masku. Stavlja je pod mišku i prilazi mi, grleći me oko ramena.

„Ah, mladi i zaljubljeni.“ Starac odobravajući klima glavom dok Nejt i ja razmenjujemo poglede. „Imam nešto baš za vas.“

Zbunjeno zurimo u njega. „Pa... hvala.“ Smeškam se pitajući se šta to radi, a onda shvatam. O, bože, on pokušava da nam udeli sitan novac. Zar izgledamo toliko jadno? Okej, studenti smo i Nejt deluje pomalo zarozano u iscepanim farmerkama, a ni moja haljina nije baš po poslednjoj modi, ali opet. „Ma, nemojte, stvarno ne treba“, žurno objašnjavam i vučem Nejta za ruku. Starac u tom trenutku stavlja novčić na mali instrument koji ga seče napola. Čutke posmatram kako kroz svaku polovinu buši rupicu i provlači tanku, kožnu nit. Zatim trijumfalno diže uvis dve ogrlice na kojima kovanice vise poput privezaka. „Za vas“, kaže starac, smešeći se. „Zato što ste kao dve polovine novčića koje čine jednu celinu.“

Piljim u dve polovine kovanice kao da su delovi slagalice. Odvojeno liče na polomljene novčiće, ali zajedno čine neodvojivu celinu.

„Kako je to romantično“, mrmljam okrećući se prema Nejtu koji me očarano gleda. Osećam kako rumenim od stida. „Pa zar nije?“ Bockam ga laktom u rebra.

„Naravno da jeste“, smeje se iz grla. „Ionako te stalno zovem 'moja druga polovina', zar ne?“

„Samo tri hiljade lira“, kaže starac pružajući otvoreni dlan.

„Cena je još romantičnija“, dodaje Nejt, vadeći svoj novčanik.

Zamalo da ubedim sebe kako je starac beskrajno romantičan, kad ono – sve vreme samo pokušava nešto da nam proda; shvatam to osećajući se izigrano. Kakva sam ja moronka. I pre nego što stignem da se pobunim, Nejt vadi novčanicu, plaća i jednu ogrlicu obmotava oko svoje ruke.

„Sad više ne možemo da se rastanemo“, šali se stavlajući mi drugu oko vrata. „Kud god da odemo.“

Uprkos njegovom pokušaju da ispadne duhovit, osećam kako mi se raspoloženje srozava. Za samo nekoliko nedelja napuštamo Italiju i vraćamo se, svako na svoj koledž, i to me užasava. U stvari, otkad smo zajedno, brojim dane do našeg rastanka.

„Hej.“ Primitivši izraz na mom licu, Nejt me grli. „Istrajaćemo na daljinu“, uverava me, kao da mi čita misli. „Dopisivaćemo se. Zvaću te...“

Sećam se svog studentskog doma u Mančesteru koji nema fiksnu mrežu. Na stranu mobilni telefoni; pisma možda zvuče romantično u knjigama, ali u stvarnom životu ne mogu zameniti poljupce u vrat i ogromnu činiju sladoleda koju delimo nedeljom po podne uz neobuzdani smeh.

„Naravno.“ Klimam glavom trudeći se da delujem hrabro. Ne želim da pokvarim njegov poklon kukanjem zbog neizvesne budućnosti koja me tišti poput velikog, crnog oblaka.

„Ako želite da zauvek budete zajedno, onda budite zajedno.“

Okrećem se prema starom prodavcu koji nas zamišljeno posmatra.

„Bojim se da to nije tako jednostavno“, počinjem, ali me on prekida.

„Ne, vrlo je jednostavno“, nastavlja on. „Želite li da budete zajedno?“

Natanijel nakrivljuje glavu u stranu, kao da razmišlja o tome. „Pa... šta ti kažeš?“ izazivački me pita, zbog čega ga pljeskam po ruci. „Mislim da želimo.“ Ceri se okrećući leđa prodavcu.

„E, onda...“ Starac sleže ramenima i nastavlja da pučka cigaretu.

„Na kraju leta vraćamo se svako svojoj kući“, objašnjavam mu.

„Kući? Gde?“

Nejt me grli jače. „Lusi živi u Engleskoj...“

„A Nejt u Americi“, završavam.

„Ali sada ste u Veneciji“, podseća nas starac odlučno. „Ovde ne morate da se rastajete. Možete večno da budete zajedno.“

Ipak je sladak ovaj starčić, zaključujem. I pomalo romantičan na neki starinski način.

„Kamo sreće“, uzdišem, stežući Nejtovu ruku. „Ali to je nemoguće.“

Iznenada starac počinje grohotom da se smeje. „Ne! Ne! Nije *nemoguće*“, uzvikuje, udarajući šakom o svoju tezgju. „Zar niste čuli za legendu o Mostu uzdaha?“

Natanijel se mršti. „Mislite na onaj most ovde, u Veneciji?“

„Da! Upravo taj!“ uzbuđeno će starac.

„Zašto? Šta kaže legenda?“, pitam, najednom zaintrigirana.

Poput mađioničara koji čeka udarce doboša pre nego što izvadi zeka iz šešira, starac pravi dramsku pauzu. Tek kad zadobije našu punu pažnju, počinje da pripoveda.

„Vrlo slavna legenda“, kaže, smrtno ozbiljan. Glas mu je šaputav i odiše strahopoštovanjem koje se čuva samo za crkve i muzeje, zbog čega se suzdržavam od smeha. „Ako se poljubite ispod Mosta uzdaha, na gondoli, tačno u suton, dok zvone crkvena zvona...“

„Uh, ništa lakše“, šapuće mi Nataniyel na uho, ali odgurujem ga od sebe.

„Da?“ podstičem starca. „Šta onda?“

Uzevši veliki dim cigarete, stari prodavac ga izbacuje u vidu oblaka koji za trenutak lebdi između nas. Kada iščezne, njegove tamne oči presreću moje, i uprkos letnjoj žegi, jeza mi silazi niz kičmu. Starac se naginje bliže i stišava glas. „Vaša ljubav će biti večna. Bićete zauvek zajedno i ništa...“, pogled mu leti ka Nejtju, a zatim se vraća k meni, „...*ništa* vas neće rastaviti.“

„Ništa?“ ponavljam, jedva čujno.

„*Niente*.“ Uverljivo klima glavom. „Bićete vezani čitavu večnost.“

Smejem se i privijam privezak na grudi, tačno iznad srca.

„Znači, sviđa ti se?“, pita starac, pokazujući na ogrlicu.

„Oh... ovaj... da.“ Vraćam se u stvarnost.

On se smeška i vraća mi kusur. Prsti nam se za trenutak dodiruju, njegovi grubi poput šmirgle i moji hladni od uzbuđenja.

„*Grazie*“, uspevam da promrmljam bar jednu od nekoliko reči koje znam od italijanskog.

„*Prego*“, uzvraća on sa smeškom i dodiruje svoj šešir.

Kada me Nejt zagrlji i povede kroz pijacu, iza sebe čujem starčev povik: „I zapamtite, *niente*!“ Osvrćem se, ali više ga ne vidim. Smešno. Nestao je kao da nikad nije ni bio tu.

1.

*Svi traže srodnu dušu.
Uradite naš ljubavni test i otkrijte:
Je li ON onaj pravi?*

Bože, kakva je ovo glupost.

Pogledom letim po testu u ženskom časopisu. Tu je slika zaljubljenog para, ukrašena srcima i Kupidonima. Ma dajte, *molim vas*. Kao da se može otkriti je li on 'onaj pravi' samo na osnovu nekoliko ponuđenih odgovora.

Na primer:

Moj dečko i ja se slažemo kao...

- a. Betmen i Robin
- b. Poš i Beks
- c. Lindzi Lohan i preplanuli ten

Zaista, neverovatna glupost!

Utom osećam komešanje oko sebe, dižem glavu i shvatam da voz ulazi u stanicu. Gledam po prepunom kupeu. Petak je po podne, vreme kada u njujorškom metrou vlada opšti krkljanac. Sedim i prelistavam časopis koji sam našla na svom sedištu. Vrata se zatvaraju i voz nastavlja

da trucka dalje. Vraćam se časopisu. Okrećem stranicu i nailazim na članak o celulitu. Mrštim se.

Možda onaj glupi test ipak nije *tako* glup. Uostalom, zabavniji je od saveta kako se rešiti naslaga sala na bokovima, zaključujem, zureći u odeljak o detoksikaciji. Iskreno, ne verujem da je moguće rešiti se naslaga sala na bokovima. Svi imaju celulit. Čak i supermodeli!

Bar volim sebe da ubeđujem u to.

Proučavam fotku Kejt Mos u bikiniju, čija je guza uvećana milion puta. Da se ne lažemo, na njoj nema celulita. Ali nema ni guzova. U stvari, nisam sigurna da Kejt Mos uopšte ima zadnjicu.

Najednom postajem svesna svog položaja: sedim na javnom mestu, u njujorškom metrou, i buljim u fotografiju ženskog levog guza. Ili desnog? Dozivam se pameti. Zaboga, Lusi, a mislila si da je ljubavni test glupost?

Brzo okrećem na prethodnu stranicu i primećujem da test nije popunjen. Što da ne? Ionako imam da se vozim još pet stanica. Otvaram svoju torbu i iz nje vadim hemijsku olovku. Okej, da vidimo...

1. Kad pomislite na njega, osetite leptiriće u stomaku?

- a. Da, uvek
- b. Ponekad
- c. Nikad

Dobro, ne bih to baš nazvala leptirićima u stomaku. U stvari, ti leptirići su verovatno odavno odrasli i odleteli. Pre je to neka vrsta bola. Ne baš kao užasna zubobolja, poput one kada mi je u bioskopu ispala plomba dok sam jela kokice... Ježim se na samu pomisao. Ne, više je to štrecanje. Povremeni ubod. Zaokružujem b) Ponekad.

2. Koliko dugo vam se sviđa?

- a. Manje od šest meseci
- b. Godinu
- c. Više od godinu

Vraćam film unazad. Upoznali smo se u leto 1999. Imala sam devetnaest. Što znači... Dok u sebi računam, osećam tupi udarac spoznaje.

U stopu ga prati odbrambeni mehanizam. Dobro, ima već deset godina. Pa šta? Deset godina nije mnogo. Moja mama poznaje tatu već četrdeset godina.

Da, ali tvoja mama je udata za tvog tatu, pišti glasić u mojoj glavi. Ignorišem ga i brzo zaokružujem c). Baš tako. Sledeće pitanje.

3. Vidite li sebe u braku s njim?

100%

50%

Nula

Ovo je lako: c) Nula. U stvari, šanse da ću se udati za njega su manje od nule. Ali to je u redu. Savršeno mi odgovara. Jednostavno, situacija je takva i mirim se s njom.

Naravno, u prošlosti sam *možda* malo maštala o tome. I možda sam za trenutak zamišljala sebe u beloj venčanici (zapravo običnoj beloj haljini od antičke čipke, sa dugim rukavima i srcastim dekolteom) a njega u crnom fraku sa šeširom ispod koga viri njegova razbarušena plava kosa i sa obaveznim iznošenim „starkama“ na nogama. Plešemo naš prvi ples pod zvezdama na melodiju *No Woman, No Cry*, našu omiljenu pesmu Boba Marlija. Odlazimo na medeni mesec u njegovom starom „folksvagen“ kombiju...

Opet se vraćam u stvarnost i primećujem da sam odsutno nacrtala srce oko a) 100%. Bestraga! Zašto sam to učinila? Furiozno žvrljam preko njega. Nije da mi to ništa ne znači. Niti je to produkt moje podsvesti. Bože svašta.

A onda shvatam da pritiskam toliko jako da cepam stranicu.

4. Da li vaši prijatelji misle da si opsednuta njim?

Telo mi se koči.

Povremeno razmišljam o njemu, ali rekla bih da nisam *opsednuta*. Nisam sasvim. Mislim, ne proganjam ga ili tome slično. Niti ga zatrpavam fejsbuk porukama. Niti neumorno guglujem njegovo ime.

Dobro, priznajem. Guglovala sam ga jednom.

Možda dvaput.

U redu, više puta, ali sa godinama prestala sam da brojim. Pa šta? Koja devojka ne gugluje ime muškarca koga voli?

Čekajte malo – jesam li ja to rekla reč na v?

Stomak mi se momentalno uvija, poput palačinke. Ponovo ispravljam odgovor. Uopšte nisam tako mislila! Samo me ovaj glupi test tera na svakojače misli.

Zaokružujem b) Ne.

Kod pitanja broj šest voz počinje da se penje. Nastavljam da popunjavam test. Pitanja su sve luđa, ali prekraćuju mi vreme. U stvari, upravo sam kod poslednjeg...

10. Koji film najbolje opisuje vašu vezu?

- a. Ljubavna priča
- b. Kratak susret
- c. Strava u Ulici Brestova

... kad postajem svesna obaveštenja iz razglasa: „Ovo je Četrdeset druga ulica, Grand central.“ Moja stanica.

Ubacujem časopis u svoju torbu i počinjem da se probijam ka vratima. Naravno, niko ne obraća pažnju na mene. Otkad sam se iz Londona preselila u Njujork, pre nekoliko nedelja, primetila sam da na moje 'Izvinite' i 'Samo malo' i 'Pardon, moliću' ljudi jednostavno ostaju glumi.

Nisu Njujorčani nepristojni, naprotiv, smatram ih najtoplijim i najsrdačnijim ljudima koje sam ikada srela, samo naš britanski način izvinjavanja ovde nema nikakvog efekta. Njujorčani prosto ne shvataju zbog čega im se uopšte izvinjavam. Da budem iskrena, vrlo često ni sama ne shvatam zbog čega im se izvinjavam. Ali to uporno radim. Stvar navike. Nešto kao logovanje na Fejsbuk na svakih pet minuta.

Na primer, juče sam prelazila ulicu kada je neki čovek naleteo na mene i ispolivao me kafom. I zamislite – *ja* sam ta koja se izvinila! Da, ja! I to milion puta! Iako je on bio kriv. Pričao je mobilnim i nije gledao kuda ide.

Hoću reći *selfonom* – tako to ovde zovu. Kod ove misli osećam golicanje duž kičme. Jače je od mene. Svaki put kad pogledam u nebudere iznad svoje glave, ili kad kroz Brodvej hitam na posao, ili kad pozovem

jedan od onih drečavožutih taksija (iako sam to učinila samo jednom, budući da sam švorc, i dalje), čini mi se kao da sam u filmu. U Njujorku sam šest nedelja i još uvek ne verujem da sam tu. Imam utisak da ću svakog časa ugledati Keri, Mirandu, Šarlot i Samantu kako mi idu u susret.

Po izlasku iz metroa zastajem na semaforu da proučim svoju minijaturnu mapu Menhetna. Neki ljudi imaju savršen osećaj za orijentaciju, poput mačaka. Gde god da ih bacite, oni će naći put do kuće. Ali to nije i moj slučaj. Ja se izgubim i u supermarketu. Jednom sam pola sata lutala po restoranu zdrave hrane, pokušavajući da nađem izlaz. Verujte mi. Od tada više ne jedem kupus salatu.

Okrećem mapu i gledam je iz svih uglova. Do đavola. Dogovorila sam se sa devojkama za piće posle posla, ali nemam pojma gde je kafić u kome se nalazimo. Opet zurim u mapu. *U teoriji* sve izgleda tako jednostavno, ali u praksi ja sam izgubljen slučaj. Ispada kao da se dovoljno ne trudim, ali činjenica je da u Njujorku postoje istočne i zapadne ulice. Što je prilično zbunjujuće. Mislim, kako čovek uopšte može da zna koja je koja?

Dižem pogled i frustrirano zurim u ulicu. Ujedno se smirujem omiljenom mantrom: „Betonska džungla iza ugla.“

„Molim?“

Okrećem se i pored sebe vidim nepoznatog mladića. Gleda me upitno, obrva izvijenih pod bejzbol kapom.

Zaboga, nisam je valjda izgovorila naglas?

„Oh...“ Crvenim od stida. „Ništa... ovaj...“, mrmljam pokazujući na semafor. „Sačekajmo zelenog čovečuljka.“

Tip me gleda začuđeno. „Naravno“, uzvraća sa jakim njujorškim akcentom. Primećujem da u ruci nosi veliku video-kameru i mikrofon-pecaljku. Čime li se bavi, pitam se. Možda snima filmove ili radi nešto jednako zanimljivo.

Za razliku od mene koja recitujem blesave mantre i komentarišem saobraćajnu signalizaciju. Obrazi mi gore od blama. Skrećem pogled i molim boga da što pre zasvetli zeleno. „Evo ga! *Sad* možemo da pređemo“, kažem s neskrivenim olakšanjem. Nepoznatom prolazniku poklanjam blistav osmeh i prelazim ulicu.

Takav je Njujork. Posедује neverovatnu energiju koja privlači sve te zanimljive ljude. Iza prvog ugla možete naleteti na postavku za film ili na prodavca neobičnog nakita ili na ulične igrače koji izvode zapanjujuće hip-hop pokrete. Nikad ne znate šta vas čeka.

Ponekad, kasno noću, kad pogledam u Empajer stejt, osvetljen dugim bojama, ispuni me neobično osećanje. Opčinjenost. *Magija*. To liko jako da moram da se uštinem. Za devojkę iz Mančestera, život u Njujorku je bajka.

Samo što ovoj bajci nedostaje jedna stvar.

Koračam pored niza restorana i gledam u parove koji dele romantične obroke. Veće je toplo, letnje, i restorani su otvorili svoje bašte, izbacivši stolove na ulicu. Osećam ubod nostalgije, ali brzo ga odagnavam.

Nekada sam i sama uživala u blagodetima mladalačke zaljubljenosti, ali naša veza nije doživela večnu sreću. Kao što rekoх, pomirila sam se s tim. Uostalom, bilo je to davno. Krenula sam dalje kroz život. U stvari, od tada sam promenila gomilu frajera.

Dobro, možda ne *gomilu*, ali nekoliko jesam. I neki su bili baš fini. Kao na primer ovaj poslednji, Šon. Upoznali smo se na žurki i zabavljali puna dva meseca, ali jednostavno nije išlo. Mislim, bio je zabavan i seks nije bio tako loš. Samo...

Imam svoju teoriju. Svi maštaju o tome da će kad-tad upoznati srodnu dušu. To je univerzalni pohod. Milioni ljudi na ovoj planeti traže istinsku ljubav, svoju *amore*, svoju *âme soeur*, tu posebnu osobu s kojom će provesti ostatak svog života.

Ne razlikujem se od njih.

Problem je u tome što to ne polazi svakome za rukom. Neki ljudi provedu u traganju ceo život, i opet ne nađu svoju drugu polovinu. U pitanju je čista sreća.

Ako nekim čudom doživite tu sreću da nađete 'onog pravog', ne ispuštajte ga. Zato što sledeću priliku nećete dobiti. Srodne duše su kao autobusi; sledeći će naići za nekoliko minuta, ali taj neće biti 'onaj pravi'.

Jer kada bi postojala gomila takvih, onda se ne bi zvali 'pravi' nego 'krivi' ili 'promašeni' ili tako nekako. Takav je bio moj slučaj, ali zato što

sam *imala* sreće. Našla sam 'onog pravog', ali sam ga izgubila. Uprskala sam stvar, ili je on uprskao stvar. Nebitno. Detalji ionako nisu važni.

Uostalom, nisam baš toliko *nesrećna*. Kako se ono kaže? Bolje imati ljubav i izgubiti je nego nikad ne voleti. Iskreno, retko razmišljam o tome.

Ali opet...

Ponekad, kad najmanje očekujem, nešto me podseti na njega. Na nas. Na našu prokockanu ljubav. Bilo da je to ljubavni test u časopisu ili bašta restorana prepuna zaljubljenih parova. Ponekad ne mogu da se ne zapitam kako bi moj život izgledao da nije ispalo ovako. Kako bi bilo da smo i dalje zajedno? Da li bismo bili srećni do kraja života? Šta bi se desilo...?

Ponekad čak pokušavam da zamislim kako bi izgledao naš ponovni susret. Što je suludo. Toliko vremena je prošlo i sumnjam da bih ga i prepoznala. Mogla bih da prođem pored njega na ulici i ne znajući da je to on.

Ma koga ja to zavaravam? Naravno da bih ga prepoznala. Odmah. I to u najvećoj gužvi.

Reći ću vam još nešto: duboko u sebi znam da bih osetila isto uzbuđenje kao nekad.

Ali kakve su šanse za to? Zaboga, prošlo je deset godina otkad sam ga poslednji put videla. Cela decenija. Počeo je novi milenijum. Ko zna gde je sada i šta radi...

Utom vidim neonsku reklamu koja me prekida u mislima. *Skots*. Tako je! To je kafić koji tražim! S neizmernim olakšanjem hitam ka ulazu.

Kao što rekoh, u životu dobijate samo jednu šansu, a ja sam svoju prokockala.

Odbacivši ovu misao, otvaram vrata.

2.

Unutra je zadimljeno i puno. Zastajem na vratima. U pitanju je jedan od onih kul njujorških kafića koje vidate u filmovima i serijama. Nekoliko stolova je raspoređeno po uglovima dok se šank od ispoliranog tamnog drveta proteže celom dužinom prostorije. Iza njega je polica sa sjajnim, mesinganim držačima i flašama najrazličitijih alkoholnih pića.

Na barskoj stolici za šankom sedi devojka u prugastom odelu i kuca nešto na svom „blekberiju“. Zbog plave kose, ošišane u kratki paž i velike kožne aktovke na susednoj stolici, deluje pomalo uštogljeno u toj opuštenoj ranovečernjoj gužvi. Zamislite Majkla Dagleasa u *Vol stritu*, samo u ženskoj verziji.

To je moja sestra Kejt. Starija je od mene pet godina, ali ponaša se kao derište komandujući mi kao da sam nezrela klinika. Ali ne zameram joj, navikla je da komanduje ljudima, budući da na poslu nema jednu, nego *dve* asistentkinje.

Kejt radi u velikoj advokatskoj firmi na Menhetnu, specijalizovanoj za integracije i akviziciju. Lično, nemam pojma šta integracija i akvizicija *znače*, a kamoli kako se sakupljaju izveštaji od po nekoliko stotina strana, pomoću kojih se dobijaju slučajevi vredni milione dolara.

Ali moja sestra je oduvek bila najpametnija u porodici. Provela je sedam godina na medicinskom fakultetu i kada je stekla diplomu, predomislila se i prekvalifikovala u advokata. Kao da to nije ništa.

Kunem vam se da ja više znoja prolijem birajući sendvič u restoranu brze hrane.

Dakle, Kejt je pametnija, a ja sam kreativnija. Bar tako tvrdi naša mama, iako se ponekad pitam je li to bio njen način da me uteši uvek kada bih pala na ispitu iz matematike. Dok su logaritmi za mene bili španska sela (i dalje su – može li neko da mi kaže *šta* je to logaritam?), crtanje i slikanje su bili moja druga priroda i tako sam završila na umetničkom koledžu.

Tri veličanstvene slikarske godine kasnije diplomirala sam i preselila se u London. Naravno, imala sam velike planove: ostvariću neverovatnu umetničku karijeru, moje slike će biti izlagane u galerijama širom zemlje, imaću svoj atelje u fensi potkrovlju u Šordiču...

Ali ništa od toga.

Za početak, imate li predstavu o tome koliko košta potkrovlje u Šordiču? Nemam ni ja. Ali verujte da вреди čitavo *bogatstvo*.

Ne bi sve bilo tako loše da sam prodavala svoja umetnička dela. Jer tako bih uspela bar nešto da uštedim. U narednih osamdeset godina, mislim.

Iskreno, nikad nisam prodala nijednu svoju sliku. Dobro, jesam jednu, i to svom tati za pedeset funti, samo zato što je insistirao da bude moj prvi kupac.

Ispostavilo se da je i poslednji. Posle šest meseci uvaljivanja u sve veće dugove, odustala sam od slikanja i potražila posao. Moji snovi o velikoj uspešnoj slikarki na kraju su ostali samo to. Snovi.

A možda je i bolje tako. Bila sam toliko mlada i naivna da verovatno nikad ne bih ni uspela.

Probijam se do šanka, uz neizostavno izvinjavanje.

Elem, posle umetničkog kraha malo sam se ubedačila jer nisam umela da kucam, niti sam posedovala zavidne sekretarske sposobnosti, ali naposljetku sam uz malo sreće našla posao u jednoj galeriji na Ist Endu. U početku sam radila na recepciji, ali s godinama sam od javljanja na telefon uznapređovala do organizovanja izložbi, rada s novim umetnicima i pomaganja kupcima u popunjavanju njihovih kolekcija. A onda sam, pre nekoliko meseci, dobila ponudu da radim u njujorškoj galeriji.

Naravno, oberučke sam je prihvatila. Ko ne bi? Njujork je centar umetničkog sveta i bilo bi suludo propustiti takvu mogućnost napredovanja u karijeri.

Biću iskrena – to nije jedini razlog što sam odlučila da spakujem kofere i preletim tri hiljade milja preko Atlantika. Učinila sam to kako bih što lakše prebolela svoj poslednji raskid, i kako bih izbegla još jedno užasno britansko leto, ali ponajviše zato da bih svoj život iščupala iz apatije.

Nemojte pogrešno da me shvatite – moj posao, moji prijatelji i moj život su u Londonu. Samo... U poslednje vreme imam neki čudan osećaj. Kao da mi nešto nedostaje. Kao da čekam početak nečeg novog u svom životu.

Jedini problem je u tome što ni sama ne znam šta je to.

Moja sestra neumorno bocka svoj „blekberi“ i ne primećuje me kada joj pridem. Otkad sam se doselila u Njujork, živim kod nje i Džefa, njenog muža. Imaju dvosoban stan na gornjem Ist Sajdu i kod njih mi je super. Štaviše, tamo mi je, ako smem da kažem, vrlo *neobično*. Da pojasnim, nikad nisam živela u vojnom garnizonu, ali imam osećaj da bi tamo bilo slično. Samo bez uglačanih brodskih podova i plazma televizora.

Odmah po useljenju Kejt mi je uručila spisak kućnih pravila. Moja sestra je užasno organizovana. Ona piše spiskove za sve i štriklira stavke, jednu po jednu, i to raznobojnim markerima. Ne bih da kuđim njene analitičarske sposobnosti...

Svakako ne njoj u lice.

Da skratim priču, nas dve smo sušta suprotnost. Ona je plava; ja sam brineta. Ona je štedljiva; ja sam rasipnica. Ona je superuredna; ja sam neuredna. Nije da su mi stvari u totalnom haosu – u stvari, ja *većito* pospremam, ali iz nekog čudnog razloga samo još više razbacam stvari.

Kejt je, takođe, uvek tačna, dok ja uredno kasnim. Ne znam zašto. Zaista se trudim da stignem na vreme. Probala sam sve trikove – da krenem petnaest minuta ranije, da pomerim sat nekoliko minuta unapred, da nosim dva sata – ali opet nekako uspem da zakasnim.

Kao sada, na primer.

Utom čujem pisak svog mobilnog telefona koji oglašava poruku. Žurno ga vadim iz džepa. Odaću vam jednu tajnu: pomalo se plašim svoje sestre.

Otvaram malo pisamce na ekranu i čitam.

Još pet minuta i mrtva si!

Sad se još više plašim moje sestre.

„Kasniš“, kaže mi ne dižući pogled sa svog „blekberija“ kad se spuštam na barsku stolicu do njene. Kejt odgovara na važan i-mejl dok joj se duboka bora urezuje posred čela, poput one na prednjoj strani njenih pantalona.

Kejt oduvek nosi pantalone. U stvari, mislim da ih *nije* obukla samo na dan svog venčanja, pre pet godina. I to samo zato što se mama užasno uzrujala kada je otkrila da umesto venčаницe planira da obuče belo odelo („Ali kreirala ga je Dona Karan“, pobunila se Kejt). Mama je zapravo strepela da komšije ne pomisle kako je njena kćerka lezbijka. Što je paradoksalno, budući da se udala za Džefa.

„Znam, izvini“, pokajnički kažem, ljubeći je u obraz. „Znaš mene – totalno izgubljena.“

„U vremenu i prostoru“, podseća me. Zatim pritiska dugme za slanje i-mejla i okreće se prema meni.

Bleda je, uprkos činjenici da je napolju sunčano i toplo. Kejt retko izlazi. Preko nedelje je po ceo dan u svojoj kancelariji, a vikendom...

Pa, obično je i tada u svojoj kancelariji.

„Priznajem, kriva sam.“ Klimam glavom, nameštajući tužnu grimasu. „Kolika je kazna? Dve godine? Pet?“

Uprkos svemu, Kejt se smeška. „To nije moja oblast pravne ekspertize, ali da vidimo... Jesi li dosad osuđivana? Imaš li olakšavajuće okolnosti?“ Lupka prstima po šanku. „Verovatno bi se provukla sa opomenom i uslovom za dobro ponašanje.“

„To je to?“ Smejem se.

„Plus kazna“, dodaje ona, izvijajući obrve.

„Kazna?“ Mrštim se. „Koliko?“

„Hmm...“ Vrhom kažiprsta dodiruje svoj nos, kao i uvek kada razmišlja. „Tri pića. I to ona od deset dolara. Pretpostavljam da će kazna od trideset dolara biti dovoljna.“ Lukavo se smeje. „Plus bakšiš, naravno.“

Kejt je ekspert za cenjkanje. Sada znam kako dobija te multimiliionske slučajeve.

„Čekaj malo – tri pića?“

„Ti, ja i Robin“, pojašnjava ona.

„Robin je tu?“ iznenađeno pitam, osvrćući se oko sebe.